

Cabaretière
Katinka
Polderman

Schrijfster
Sophie van der
Stap

Zangeres
Katelijn Schipper

Actrice
Sophie van Winden

Toekomstdromen

Ze zijn dé nieuwe **culturele talenten** van dit moment. In GALA vertellen deze vier jonge vrouwen over succes en lovende kritieken, hun ambities en hun twijfels.

TEKST: MINOU OP DEN VELDE. FOTOGRAFIE: ARJAAN HAMEL @ TAVERNE. PRODUCER: HAJÉ MARS @ EENEENZEVEN.
STYLING: RENKE VAN DER PLOEG @ HOUSE OF ORANGE. VISAGIE: JUDITH NEYENS & MARISKA KRIKKE @ VIEW
AGENCY. MET DANK AAN TASSEMUSEUM HENDRIKJE, AMSTERDAM.

Katinka Polderman
(27), cabaretière

‘Ik sta altijd aan’

Won in 2005 de jury- en de publieksprijs op het Leids Cabaretfestival. De voorstelling *Polderman kachelt* door gaat op 20 december 2008 in première.

Ik hoor mensen wel eens zeggen dat ze niet weten wat ze willen, of waar ze goed in zijn. Maar ik geloof dat ze het wél weten, maar gewoon niet durven. Mensen denken heel gauw dat iets te hoog gegrepen is. Ik heb altijd gezegd: ik ga cabaret maken en als dat mislukt, dan verzin ik een nieuw plan voor de toekomst. Ik ben niet bang om te falen.

Ideale uitlaatklep

Al heel jong wist ik dat ik iets met taal en rijmen wilde doen. Op mijn 15de had ik een elektrische gitaar en componeerde ik zelf liedjes. Twaalf jaar later zing ik nog steeds, maar een geweldige uitvoerder ben ik niet. Ik kan vooral goed schrijven. Als ik boos ben of verdrietig of iets niet snap, móet ik er wel over schrijven, dat is mijn manier om het op een rijtje te krijgen. Het afgelopen jaar ben ik erg veranderd. Na zeven jaar ben ik weer vrijgezel en tegelijkertijd ben ik flink afgevallen door een voedselallergie, dus ik zit letterlijk anders in mijn vel. Daar zing ik ook over in mijn nieuwe voorstelling, maar het moet geen dagboekcabaret worden. Je moet altijd blijven onthouden dat je

theater maakt en daar niet staat omdat je geen therapeut kan betalen. Ik ben niet bang om te shockeren. Ik wil alles kunnen zeggen, zolang ik er maar een reden voor heb.

Eerlijk duurt 't langst

Zo gaat het er in de liefde om dat je duidelijk bent. Toen mijn relatie net uit was, ging ik flink aan de scharrel, maar daar was ik tegenover iedereen eerlijk over. Ik vind flirten gewoon leuk. En waarom niet? Zolang je maar niet bedriegt. Nuchterheid heb ik van huis uit meegekregen. Mijn ouders hebben me opgevoed met het idee: wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet. En dat is eigenlijk de enige regel die je nodig hebt in het leven.

Ideeënmaschine

Elke dag lees ik meerdere kranten met een schaar en een pen in mijn hand om stukken uit te knippen en aan te strepen. Ik sta altijd aan. Al kom ik dronken thuis, dan nog krijg ik ideeën en schrijf ik ze op. Ik heb geen hobby's. Mijn persoonlijkheid is mijn werk.”

Zie ook www.katinkapolderman.nl

“Woorden zijn vaak maar een slap aftreksel van gevoelens, maar ze kunnen ook een rijk aftreksel zijn. En dat is mijn ideaal: woorden vinden voor wat ik voel. In 2005 werd ontdekt dat ik een vorm van kinderkanker had die zich aan de weke delen van het lijf hecht. Bij mij zat het op mijn rechterlong. Ik kreeg chemotherapie, en vanaf dat moment waren mijn dagen volkomen leeg, stond ik dicht bij mijn gevoel en begon ik als vanzelf te schrijven. Misschien is het dan wel makkelijker. Je wordt uit je dagelijkse routine gerukt in plaats van dat je besluit: ik stop met mijn advocatenpraktijk en ga op een eiland zitten afwachten of er wat tot me komt. Na mijn ziekte voelde ik me eerst verloren, ik wist niet of ik misschien te horen zou krijgen dat de kanker toch niet helemaal weg was, dus ik kon geen plannen maken. Maar mijn droom was om de wereld te zien, vrijheid! Tijdens die reis heb ik mijn tweede boek geschreven.

Prioriteiten stellen

Ik heb er rekening mee moeten houden dat ik niet zo lang zou leven. Daarom doe ik alles wat ik belangrijk vind nú. Een boek schrijven is heel solistisch denkwerk en het slokt je helemaal op, maar na vier uur werken ga ik meestal op bezoek bij de mensen van wie ik houd. Dat is een overblijfsel van mijn ziekte: ik heb geleerd wat mij gelukkig maakt, wat mijn prioriteiten zijn. Ik ben héél close met mijn ouders. Ze wonen op driehonderd meter afstand en we zien elkaar bijna dagelijks. Mama is echt een vriendin geworden. We hebben dezelfde emoties meegemaakt in de liefde en het leven. Zij is ook ziek geweest.

Huisje, boompje, vriend

Sinds kort heb ik een vriendje en ik ben blij dat hij nog niets van mij heeft gelezen. Ik hoop dat dat nog even zo blijft en hij mij de kans geeft om elkaar rustig te leren kennen. Mijn dromen liggen nu vooral op het persoonlijke vlak. Voor de chemokuur zeiden de artsen: ‘Je kunt eventueel onvruchtbaar worden’, maar op zo'n moment denk je: maakt niet uit, ik wil overleven! Later maakte dat idee me toch verdrietig; ik zag overal zwangere buiken. Maar na een paar maanden werd ik ongesteld en dat was een feest. Nu denk ik: ik hóef niet zo'n carrièreladder af, ik word liever nu moeder dan over vijf jaar. Er zijn veel dingen waar ik me op verheug: het nieuwe verhaal dat ik aan het schrijven ben, die leuke nieuwe jongen, mijn net gekochte huis: daar word ik heel erg vrolijk van.”

Zie ook Sophie: www.sophievanvast.nl

Sophie van der Stap (25),
schrijfster

‘Er is zóveel om me
op te verheugen’

Schreef de
autobiografische
bestseller *Meisje
met negen pruiken*
en de reisroman
*Een blauwe vlinder
zegt gedag*.

Katelijn Schipper (23),
zangeres

‘Stiekem denk ik
dat ik toch kies
voor de muziek’

Zingt in de
punkrockband
Jeremys. De groep
bracht onlangs hun
debuut-cd *O yeah
aha o* uit en won
de 3FM Serious
Talent Award
2008.

Sinds mijn 14de zit ik met Fokko, gitarist en mijn beste vriend, in een band. We begonnen nadat we op Lowlands fantastische punkrockbands hadden gezien en ervan droomden daar zelf ooit te staan. Nu heet de band Jeremys. Een half jaar geleden is dat echt serieus geworden en hebben we elkaar beloofd: wat er ook gebeurt, de band gaat voor. En dat werkt: nu staan we zelf op Lowlands!

Wachten op een hit

‘Het is best moeilijk om in ons genre als meisje een beetje sterk te staan. Als ik niet meesjouw is het: ‘Kom op, wat denk je wel?’ En in de bus slapen, niet douchen. Het was even wennen, maar nu vind ik dat geweldig. Bij zangeres zijn, denken de meeste mensen: ‘Wow!’ Maar wacht maar tot je het doet. Ineens word je op zaterdagavond niet meer gebeld door vrienden, want die denken: ‘Katelijn kan toch niet, die moet optreden’. Dat doet wel pijn. Gelukkig weet ik dat echte vrienden blijven. Alle bandleden hebben het zwaar, want we kunnen er niet van rondkomen en hebben er allemaal baantjes naast. Ik studeerde, maar daar moest ik mee stoppen: de combinatie met

mijn werk in een kledingwinkel was niet vol te houden. Toch wil ik in september beginnen met de opleiding tot docent geschiedenis, omdat ik met de band nooit mijn brood zal kunnen verdienen. Ons soort muziek is niet gemaakt voor het grote publiek.

Uitverkochte show

Dit jaar ga ik besluiten of ik verder wil. Ik twijfel wel eens: hoe moeilijk gaat het nog worden, en hoeveel moet ik nog lenen van mijn ouders? Maar stiekem denk ik dat ik toch kies voor de muziek, en dat zij heel lief zullen zeggen: ‘We helpen je wel, want dit is belangrijk’. Zonder de band zou ik een saai leven hebben en alleen maar thuis op de bank hangen. Er is niks mooiers dan op een podium muziek maken. Gelukkig heb ik een vriend die ook muzikant is. Hij weet hoe druk het is en hij is niet jaloers. Mijn doel? Ik zou wel met de band de Vans Warped Tour (een jaarlijks muziek- en sportfestival, red.) willen doen in Amerika en een uitverkochte show in de Melkweg zou ook heel cool zijn. Verder wil ik vooral gelukkig zijn!”

Zie ook www.jeremys.nl

“Drie jaar geleden ben ik afgestudeerd en pas nu begint er rust te komen voor mij. Ik stel heel hoge eisen aan mezelf, maar ik weet dat ik me niet over de kop moet werken. Het hoeft niet allemaal nú! Toen ik laatst voor een beslissing stond over een nieuwe rol, zei mijn moeder: ‘Ik weet dat je dit wilt, als je het hierdoor te druk krijgt ga ik wel weer elke avond voor je koken, als dat helpt’. Dat hoeft natuurlijk niet, maar ik vond het wel lief, dat ze begreep hoe belangrijk acteren voor me is.

Functioneel naakt

Toen ik 7 was, zei ik al tegen mijn ouders: ik wil op toneelles. En dat mocht gelukkig. In de weekenden ging ik naar de jeugdtheaterschool. Twee uur zang, twee uur dans en twee uur toneel, heerlijk. Mensen inspireren me. Ik kan uren kijken naar hoe ze zich bewegen, en me voorstellen wat hun verhaal is, hun achtergrond. Dat sla ik op tot het moment dat ik zelf in een scène zoiets moet spelen. Vaak zeggen vrienden: ‘Je bent weer aan het staren!’ Op de toneelschool was mijn bijnaam ‘kijkertje’. Voor *Leef!* heb ik bijvoorbeeld een dagboekje bijgehouden als Isabelle, om iets meer de psychologie van die rol te begrijpen. Steeds vroeg ik me af: hoe zou haar dag eruitzien? Hoe zou zij schrijven? Binnenkort ga ik Julia spelen in *Romeo en Julia*. Of ik me in haar kan verplaatsen? Ja hoor, ik zoek de heftige kant ook graag op in de liefde. Snel verliefd worden en ervoor gaan, dat gevoel staat heel dicht bij me. Ook ik heb op mijn 17de heilig geloofd dat ik zou trouwen met het vriendje dat ik toen had. Al ken ik inmiddels wel mijn grenzen hoor. Op het *Romeo en Julia*-affiche heb ik een onderbroek aan en zie je mijn blote rug. Maar naakt spelen heb ik nog nooit gedaan. Als er in *Romeo en Julia* een scène zou zitten waarin dat heel mooi is, wil ik er wel over na denken. Maar er moet wél een goede reden voor zijn.

Mooi en leuk

De actrice Ariane Schluter (die onder meer speelde in de films *O6* van Theo van Gogh en *Ober* van Alex van Warmerdam, red.) is een vriendin van mij, en zij staat op een mooie manier in het vak. Ze speelt veel mooie rollen in theater en film, maar is ook gewoon een leuke vrouw. Zo wil ik het ook doen. Een teveel aan ambitie of jaloezie, daar moet je je verre van houden. Het is belangrijk je niet steeds te meten aan dat wat anderen doen en te weten dat acteren niet álles is.”

Sophie van Winden
(24), actrice

‘Het hoeft niet
allemaal nú!’

Won in 2005
een Gouden Kalf voor
beste bijrol als Isabelle
in de film *Leef!*. Is van-
af 16 oktober te zien in
het toneelstuk *Ben Hur*
van De Ploeg en vanaf
2 maart 2009 als Julia
in *Romeo en Julia* van
Het Nationale
Toneel.